ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ SIR GORDON SLYNN ΠΟΥ ΑΝΕΠΤΥΧΘΗΣΑΝ ΣΤΙΣ 18 ΙΟΥΝΙΟΥ 1981 [1]

Κύριε πρόεδρε,
κύριοι δικαστές,

Ὁ Peter Tither ἦταν δόκιμος ὑπάλληλος τῆς Ἐπιτροπῆς ἀπό 10ης Αὐγούστου 1978 μέχρι τά γεγονότα πού ἀποτελοῦν τό ἀντικείμενο τῆς παρούσης προσφυγῆς. Μέ τήν παροῦσα προσφυγή ζητεῖ ἀπό τό Δικαστήριο νά κηρύξει ἄκυρη καί χωρίς νόμιμο ἀποτέλεσμα τήν ἔκθεση τῆς 6ης Ἰουλίου 1979, μέ τήν ὁποία συνεστήθη ἡ ἀπόλυσή του, καί τήν ἀπόφαση τῆς 1ης Αὐγούστου 1979, μέ τήν ὁποία ἀπελύθη. Ζητεῖ ἐπίσης τήν ἀκύρωση μιᾶς ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία περιέχεται σέ ἐπιστολή τῆς 24ης Ἀπριλίου 1980, καί μέ τήν ὁποία ἀπερρίφθη ἡ ἔνστασή του κατά τῆς ἐκθέσεως καί τῆς ἀποφάσεως περί ἀπολύσεώς του· τέλος, ζητεῖ σημαντική ἀποζημίωση.

Ἡ ὑπόθεση ἀφορᾶ τό ἄρθρο 34 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων, ὅπως ἔχει τροποποιηθεῖ. Τό ἄρθρο αὐτό, σέ ὅ,τι ἔχει σχέση μέ τήν παροῦσα ὑπόθεση, ὁρίζει τά ἑξῆς:

«(1) Κάθε ὑπάλληλος, μέ ἐξαίρεση τούς ὑπαλλήλους τῶν βαθμῶν A 1 καί A 2, ὑποχρεοῦνται νά συμπληρώσει περίοδο δοκιμασίας ἕξι μηνῶν πρίν δυνηθεῖ νά μονιμοποιηθεῖ. Ἡ περίοδος αὐτή εἶναι διαρκείας ἐννέα μηνῶν γιά τούς ὑπαλλήλους τῆς... κατηγορίας B, καί ἕξι μηνῶν γιά τούς ἄλλους ὑπαλλήλους.

Ἐάν κατά τήν διάρκεια τῆς δοκιμασίας ὁ ὑπάλληλος δέν εἶναι σέ θέση νά ἀσκήσει τά καθήκοντά του, λόγω ἀσθενείας ἤ ἀτυχήματος, ἐπί ἕνα τουλάχιστον μήνα, ἡ ἁρμοδία γιά τούς διορισμούς ἀρχή δύναται νά παρατείνει τήν περίοδο δοκιμασίας κατά ἀντίστοιχο χρονικό διάστημα.

(2) Τό ἀργότερο ἕνα μήνα πρίν ἀπό τήν λήξη τῆς περιόδου δοκιμασίας, καταρτίζεται ἔκθεση περί τῆς ἱκανότητος τοῦ ἐνδιαφερομένου πρός ἐκπλήρωση τῶν καθηκόντων πού τοῦ ἔχουν ἀνατεθεῖ, καθώς καί περί τῆς ἀποδόσεως καί τῆς συμπεριφορᾶς του στήν ὑπηρεσία. Ἡ ἔκθεση αὐτή γνωστοποιεῖται στόν δόκιμο ὑπάλληλο, ὁ ὁποῖος δύναται νά διατυπώσει ἐγγράφως τίς παρατηρήσεις του. Ὁ ὑπάλληλος πού δέν ἔχει ἐπιδείξει ἐπαγγελματικές ἱκανότητες ἐπαρκεῖς γιά τήν μονιμοποίησή του ἀποκλείεται...

Ἐκτός ἀπό τήν περίπτωση πού ἔχει τήν δυνατότητα νά ἐπιστρέψει ἀμέσως στήν θέση του στήν ὑπηρεσία στήν ὁποία ἀνήκει, ὁ δόκιμος ὑπάλληλος, τοῦ ὁποίου λύεται ἡ ὑπαλληλική σχέση, λαμβάνει ἀποζημίωση πού ἀντιστοιχεῖ στόν βασικό μισθό δύο μηνῶν, ἐάν ἔχει συμπληρώσει τουλάχιστον ἕξι μῆνες ὑπηρεσίας...»

Δεδομένου ὅτι ὁ Tither εἶχε προσληφθεῖ στήν κατηγορία B, ἡ περίοδος τῆς δοκιμασίας του ἔπρεπε, ὑπό κανονικές συνθῆκες, νά λήξει στίς 10 Μαΐου 1979. Ἐπειδή ὅμως ἐπί ἕνα χρονικό διάστημα δέν ἦταν σέ θέση νά ἀσκήσει τά καθήκοντά του λόγω ἀσθενείας, ἡ ἐν λόγω περίοδος δοκιμασίας παρετάθη κατά ἕνα μήνα, σύμφωνα μέ τό ἐδάφιο 2 παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου 34.

Στίς 11 Μαΐου 1979, ὁ προϊστάμενος τοῦ τμήματός του ὑπέγραψε ἔκθεση, ἡ ὁποία συνετάγη σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 34 παράγραφος 2. Ἄν καί ἐσημειώνετο ὅτι οἱ σχέσεις του ἐντός τοῦ τμήματος δέν ἦταν ἱκανοποιητικές καί ὅτι εἶχε ὁρισμένα προβλήματα προσαρμογῆς πρός τίς ἀπαιτήσεις

1 — Μετάφραση ἀπό τά ἀγγλικά.

τῆς ζωῆς ἐντός τῆς Ἐπιτροπῆς, ἐπαινοῦνται οἱ γνώσεις του καί ἡ πρωτοβουλία του. Ἡ ἔκθεση συνιστοῦσε τήν μονιμοποίησή του καί ἐκοινοποιήθη στόν προσφεύγοντα, ὁ ὁποῖος προσέθεσε τήν ὑπογραφή του καί τίς παρατηρήσεις του.

Λίγο ἀργότερα, ἐχορηγήθησαν στόν Tither τρεῖς ἡμέρες εἰδικῆς ἀδείας, ἀπό τήν Δευτέρα 21 Μαΐου ἕως τήν Τετάρτη 23 Μαΐου 1979, γιά νά ψηφίσει στίς ἐκλογές πρός ἀνάδειξη τοπικῆς κυβερνήσεως στό Llanelli. Οἱ ὑπόλοιπες δύο ἐργάσιμες ἡμέρες τῆς ἑβδομάδος ἐκείνης ἦταν ἀργίες γιά τούς ὑπαλλήλους τῆς Ἐπιτροπῆς. Ὁ Tither ἰσχυρίζεται ὅτι, κατά τήν διάρκεια τοῦ Σαββατοκύριακου πού ἀκολούθησε, ἠσθένησε ἐκ νέου καί δέν ἦταν σέ θέση νά ἐπιστρέψει στίς Βρυξέλλες.

Ἰσχυρίζεται ὅτι κατά τήν Δευτέρα, 28 Μαΐου 1979, καθώς καί κατά τήν ἑπόμενη, προσεπάθησε ἀρκετές φορές νά ἐπικοινωνήσει τηλεφωνικῶς μέ τόν ἄμεσο προϊστάμενό του, χωρίς ὅμως νά τό ἐπιτύχει. Σύμφωνα μέ ὅσα λέγει, ὁ προσφεύγων ἐπεσκέφθη γιά πρώτη φορά γιατρό τήν Τρίτη, 29 Μαΐου, στό Cydweli. Τήν ἑπομένη ἀνεχώρησε γιά Βρυξέλλες. Στό Λονδῖνο ἔλαβε μήνυμα νά τηλεφωνήσει στόν Munro, βοηθό τοῦ γενικοῦ διευθυντοῦ στίς Βρυξέλλες. Ἔπραξε δέ τοῦτο ἀπό τά γραφεῖα τῆς Ἐπιτροπῆς στό Λονδῖνο. Οἱ διάδικοι δίδουν διαφορετικές ἐκδοχές γιά τό περιεχόμενο τῆς συνδιαλέξεως αὐτῆς, ἄν καί εἶναι σαφές ὅτι ὁ Munro ἐξέφρασε τήν δυσαρέσκειά του γιά τήν ἀπουσία τοῦ Tither ἀπό τήν ἐργασία του καί ὅτι ὁ τελευταῖος ἐπέστρεψε στό σπίτι του στήν Οὐαλλία, ἐπειδή (κατά τά λεγόμενά του) ἔχασε τό τραῖνο γιά τίς Βρυξέλλες καί ἠσθάνετο πολύ ἀσθενής καί καταπονημένος γιά νά ταξιδεύσει μέ τό ἑπόμενο νυκτερινό τραῖνο. Τό βράδυ τῆς ἑπομένης ἡμέρας, ὁ Tither ἐτηλεφώνησε στόν Munro, στό σπίτι του, καί τό πρωί τῆς Παρασκευῆς, 1η Ἰουνίου, ὁ Munro τοῦ ἐτηλεφώνησε στήν Οὐαλλία. Οἱ δύο διάδικοι δίδουν διαφορετικό περιεχόμενο στήν συνδιάλεξη αὐτή, καίτοι καί οἱ δύο συμφωνοῦν ὅτι ὁ Tither τοῦ ἀνέφερε ὅτι ἐχρειάζετο νά ἐπισκεφθεῖ ἕνα γιατρό.

Κατά τίς ἀμέσως ἑπόμενες ἡμέρες, ἡ Ἐπιτροπή ἐκάλεσε τόν Tither, μέ τηλεγράφημα καί ἐπιστολή, νά ἐξηγήσει τήν ἀπουσία του καί νά ἐπιστρέψει στίς Βρυξέλλες. Αὐτός λέει ὅτι κατά τήν διάρκεια τῆς περιόδου αὐτῆς ἐτηλεφώνησε στόν προϊστάμενο τοῦ τμήματός του, ἀναγγείλας ὅτι ἦταν ἀσθενής. Ἀπέστειλε στήν Ἐπιτροπή ἰατρικό πιστοποιητικό καί μία ἐπιστολή πού ἀνεφέροντο στήν ἀσθένειά του.

Ἡ Ἐπιτροπή ἔλαβε ἀκολούθως ἰατρικά πιστοποιητικά μέ ἡμερομηνίες 4 Ἰουνίου, 15 Ἰουνίου, 6 Ἰουλίου καί 30 Ἰουλίου, μέ τά ὁποῖα ἐβεβαιώνετο ὅτι ὁ προσφεύγων εἶχε ἐξετασθεῖ σέ κάθε μία ἀπό τίς ἡμέρες αὐτές καί ἦταν ἀνίκανος πρός ἐργασία γιά καθορισμένες περιόδους. Ὁ Tither προσεκόμισε τώρα στό Δικαστήριο ἕνα πιστοποιητικό πού καλύπτει τήν ὅλη περίοδο ἀπό 29ης Μαΐου μέχρι 6ης Αὐγούστου 1979. Μέ τό τελευταῖο βεβαιώνεται ὅτι ὑπέστη ἐξετάσεις γιά ὁρισμένα καρδιακά συμπτώματα καί δυσπεψία καί ὅτι ἦταν ἀνίκανος νά ἐργασθεῖ. Στό πιστοποιητικό προστίθεται ὅτι «ὑπῆρχαν συμπτώματα bona fide, τά ὁποῖα ἐπηυξάνοντο ἀπό μία κατάσταση ἀγωνίας ... ἀλλά μεταγενέστερες ἐξετάσεις δέν ἔδειξαν σημαντική ὀργανική νόσο».

Στίς 6 Ἰουλίου 1979 (χρόνος κατά τόν ὁποῖον τό πρῶτο ἰατρικό πιστοποιητικό εἶχε ὁπωσδήποτε φθάσει στήν Ἐπιτροπή, ὅπως φαίνεται δέ καί τό δεύτερο), ὁ προϊστάμενος τοῦ τμήματος τοῦ Tither ὑπέγραψε μιά καινούργια ἔκθεση περί τῆς δοκιμασίας γιά τόν προσφεύγοντα. Μέ τήν ἔκθεση αὐτή τοῦ προσήφθη «ἀνεπαρκής συναίσθηση εὐθύνης σέ σχέση μέ ὅ,τι ἀπαιτεῖ ἐπείγουσα ἐργασία»· ἀνέφερε δέ ὅτι «ὑπῆρξαν ἀδικαιολόγητες ἀπουσίες ἀπό τήν ἐργασία» καί ἔκανε λόγο γιά «σοβαρά κακή συμπεριφορά ... ἀφ' ὅτου συνετάγη

ἡ πρώτη ἔκθεση περί τῆς δοκιμασίας». Ἐν εἴδει ἐπεξηγήσεως, ὁ προϊστάμενος τοῦ τμήματος ἀνέφερε ὅτι ὁ Tither εἶχε στείλει ἐκ τῶν ὑστέρων ἰατρικά πιστοποιητικά, τά ὁποῖα ἐκάλυπταν τήν περίοδο ἀπό 4 Ἰουνίου μέχρι 6 Ἰουλίου, ἀλλά ὅτι δέν ἐπληροφόρησε μέ τέλεξ τήν Ἐπιτροπή ὅτι ἠσθένησε. Ἡ ἔκθεση ἀνέφερε ὅτι «ὁ Tither εἶχε συνδιαλέξεις μέ τόν βοηθό τῆς ΓΔ VII, καί ὅτι τοῦ ἔγραψε μέ ὕφος αὐθάδες καί προπετές» καί συνιστοῦσε τήν ἀπόλυσή του.

Ὁ Tither ἔλαβε τήν ἔκθεση αὐτή στίς 17 Ἰουλίου 1979 μέ συνοδευτική ἐπιστολή, ἡ ὁποία τόν ἐκάλει νά στείλει τίς γραπτές του παρατηρήσεις ἐντός 15 ἡμερῶν. Μέ τέλεξ τῆς 19ης Ἰουλίου 1979, οἱ δικηγόροι τοῦ Tither ἐπληροφόρησαν τήν Ἐπιτροπή γιά τήν ἡμερομηνία ἀφίξεως τῆς ἐπιστολῆς καί τῶν συνημμένων της. Ὁ Munro ἀπήντησε μέ τηλεγράφημα τῆς 20ῆς Ἰουλίου, μέ τό ὁποῖο ἐγνώριζε ὅτι ἡ Ἐπιτροπή ἀνέμενε τίς παρατηρήσεις του μέχρι τήν 31η Ἰουλίου 1979. Τήν 1η Αὐγούστου, μή ἔχοντας λάβει τίς παρατηρήσεις τοῦ Tither, ἡ Ἐπιτροπή ἀπεφάσισε νά τόν ἀπολύσει, διότι δέν ἀπεδείχθη ἐπαρκής γιά τήν θέση του, ἕνεκα τῶν λόγων πού ἀνεφέρθησαν στίς δύο ἐκθέσεις.

Ἀκολούθησε ἀνταλλαγή ἀλληλογραφίας μεταξύ τῶν διαδίκων, κατά τήν ὁποία ὁ Tither, κατ' ἀρχάς μέν, ὑπέβαλε ἔνσταση κατά τήν ἔννοια τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, ἰσχυριζόμενος ὅτι ἡ δηθεν ἀπόλυσή του ἦταν ἄκυρη, ἀργότερα ὅμως (μέ ἐπιστολή τῆς 11ης Ὀκτωβρίου 1979) ἐζήτησε ἀποζημίωση γιά τήν ἀπόλυσή του, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 34 παράγραφος 3 ἐδάφιο 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων. Ἡ Ἐπιτροπή ἀπέστειλε στόν Tither ἐπιταγή 2 420,43 λιρῶν στερλινῶν, ὡς ἀποζημίωση, ὑπολογισθεῖσα σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 34 παράγραφος 2, μέ συνοδευτική ἐπιστολή, στήν ὁποία διετυπώνετο ἡ ἄποψη ὅτι ἡ αἴτηση ἀποζημιώσεως ἰσοδυναμοῦσε μέ τροποποίηση τῆς ἐνστάσεώς του. Ὁ Tither ἀπήντησε ἀμέσως λέγοντας ὅτι, κατόπιν συμβουλῆς τῶν δικηγόρων του, δέν ἀπεδέχετο τήν ἐπιταγή καί ὅτι δέν εἶχε τήν πρόθεση νά τήν εἰσπράξει. Ἀργότερα φαίνεται ἐνεφάνισε τήν ἐπιταγή ἡ ὁποία καί ἐπληρώθη.

Ἡ Ἐπιτροπή δέν ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ ἀποδοχή τῆς ἀποζημιώσεως αὐτῆς ἐμποδίζει τόν Tither νά προβάλει τά αἰτήματά του στήν παροῦσα δίκη. Δέν νομίζω ὅτι συντρέχει ἐν προκειμένω ὁποιαδήποτε μορφή ἀπαραδέκτου. Ἡ αἴτηση ἀποζημιώσεως βάσει τοῦ ἄρθρου 34 παράγραφος 2 πρέπει νά θεωρηθεῖ ὅτι ὑπεβλήθη χωρίς νά παραβλάπτει τό αἴτημα τῆς ἐνστάσεως πού ὑπεβλήθη βάσει τοῦ ἄρθρου 90. Ἔχοντας ὑπ' ὄψη τήν στάση πού υἱοθέτησε ἡ Ἐπιτροπή, δέν νομίζω ὅτι τό Δικαστήριο ὑποχρεοῦται νά ἀποφανθεῖ αὐτεπαγγέλτως περί τοῦ ἄν ἡ ἀποδοχή τῆς ἐν λόγω ἀποζημιώσεως εἶναι σέ τέτοιο σημεῖο ἀσυμβίβαστη πρός τήν ἐπιδίωξη ἱκανοποιήσεως τῶν αἰτημάτων του στήν παροῦσα δίκη, ὥστε αὐτά πρέπει νά ἀπορριφθοῦν in limine.

Ὁ Tither ὑποστηρίζει, κατ' ἀρχάς, ὅτι, οὔτε βάσει τοῦ ἄρθρου 34 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως οὔτε βάσει κάποιας ἄλλης διατάξεως, ἡ Ἐπιτροπή δέν ἔχει τό δικαίωμα νά συντάξει περισσότερες τῆς μιᾶς ἐκθέσεις δοκιμασίας γιά ἕναν ὑπάλληλο. Ἡ δευτέρα ἐπομένως ἔκθεση εἶναι ἄκυρη. Τό ἴδιο πρέπει νά γίνει δεκτό καί γιά τήν ἀπόφαση ἡ ὁποία ἀπορρέει ἐξ αὐτῆς. Εἶναι βεβαίως ἀκριβές ὅτι τό ἄρθρο 34 ἐπιβάλλει τήν ὑποχρέωση νά συντάσσεται μία μόνο ἔκθεση. Δέν προκύπτει ὅμως ἐξ αὐτοῦ ὅτι εἶναι ἀδύνατον νά συνταγοῦν περισσότερες τῆς μιᾶς ἐκθέσεις. Τό Δικαστήριο ἤδη ἔχει δεχθεῖ ὅτι, σέ περίπτωση πού ἡ πρώτη ἔκθεση εἶναι δυσμενής, ἡ ἁρμοδία ἀρχή δύναται νά συντάξει καινούργιες ἐκθέσεις, τουλάχιστον ὅταν αὐτό γίνεται γιά νά εὐεργετηθεῖ ὁ ὑπάλληλος ἀπό μιά βελτίωση πού ἐπέδειξε

στήν ἐργασία του: ὑπόθεση 52/70 *Nagels* κατά *Ἐπιτροπῆς* (1971) ECR 365, σ. 371.

Ὁμοίως, κατά τήν γνώμη μου, ἡ ἐν λόγω ἀρχή πρέπει νά ἔχει τήν δυνατότητα νά συντάξει μία δευτέρα ἔκθεση καί ὅταν ἡ πρώτη εἶναι εὐνοϊκή. Αὐτό πηγάζει ἀπό τό γεγονός ὅτι, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 34, ἡ περίοδος δοκιμασίας ἑνός ὑπαλλήλου δέν τελειώνει κατά τήν ἡμερομηνία συντάξεως τῆς ἐκθέσεώς του, ἡ ὁποία πρέπει νά συνταγεῖ «τουλάχιστον ἕνα μήνα πρό τῆς λήξεως τῆς περιόδου δοκιμασίας», ἀλλά συνεχίζεται γιά ὁρισμένους μῆνες πού καθορίζονται στήν πρώτη παράγραφο τοῦ ἐν λόγω ἄρθρου, ἐκτός ἐάν συντμηθεῖ λόγω τοῦ ὅτι ἡ ἐργασία τοῦ δοκίμου ἀποδειχθεῖ προφανῶς μή ἱκανοποιητική. Ἡ ἀρμοδία γιά τούς διορισμούς ἀρχή, γιά νά ἀντεπεξέρχεται στά καθήκοντά της (σύμφωνα πχ. μέ τό ἄρθρο 27), πρέπει νά ἔχει τό δικαίωμα, καί σέ μερικές περιπτώσεις τήν ὑποχρέωση, νά λαμβάνει ὑπ' ὄψη σημαντικά νέα περιστατικά ἤ γεγονότα, τά ὁποῖα λαμβάνουν χώρα ἤ ἔρχονται εἰς φῶς κατά τήν περίοδο πού μεσολαβεῖ μεταξύ τῆς συντάξεως τῆς πρώτης ἐκθέσεως δοκιμασίας καί τοῦ τέλους τῆς περιόδου δοκιμασίας, καί τά ὁποῖα ἔχουν σχέση μέ τά προσόντα τοῦ ὑπαλλήλου. Καίτοι ἡ ἀρμοδία ἀρχή ὑποχρεοῦται νά λαμβάνει ὑπ' ὄψη ἕνα τέτοιο περιστατικό ἤ γεγονός, ἡ χρηστότης τῆς διοικήσεως ἀπαιτεῖ νά παρέχεται στόν ὑπάλληλο ἡ δυνατότης νά ὑποβάλει τίς παρατηρήσεις του. Μία δευτέρα ἔκθεση ἀποτελεῖ ἕνα πρόσφορο καί κατάλληλο μέσο προειδοποιήσεως τοῦ ὑπαλλήλου, ὅτι ἡ ἀρμοδία ἀρχή ἐξετάζει κάποιο νέο στοιχεῖο, καί προσκλήσεώς του νά ὑποβάλει τίς ἐπ' αὐτοῦ παρατηρήσεις του. Ἀποτελεῖ ἐπίσης ἕνα λογικό μέσο ἐπικοινωνίας μεταξύ διαφόρων ἐπιπέδων ἐντός τῆς ὑπηρεσίας.

Ὑπεστηρίχθη ἐκ μέρους τοῦ Tither ὅτι κάθε περιστατικό τό ὁποῖο λαμβάνει χώρα ἤ ἔρχεται εἰς φῶς μετά τήν σύνταξη τῆς ἐκθέσεως περί τῆς δοκιμασίας δύναται νά ἀποτελέσει μόνο ἀντικείμενο πειθαρχικῆς διώξεως κατά τό ἄρθρο 87 παράγραφος 1 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως. Ἡ τελευταία δύναται νά ἀποτελέσει μία μέθοδο ἐνεργείας. Κατά τήν γνώμη μου, αὐτό δέν ἀποκλείει ἀναγκαστικά τήν σύνταξη νέας ἐκθέσεως πρό τῆς λήψεως ἀποφάσεως περί μονιμοποιήσεως.

Παρετηρήθη, ἀκόμα, ὅτι ἡ δευτέρα ἔκθεση συνετάγη δύο περίπου μῆνες μετά τό τέλος τῆς περιόδου πού ὁρίζει τό ἄρθρο 34. Τό Δικαστήριο ἔχει ἤδη ἀποφανθεῖ, στίς ὑποθέσεις 10 καί 47/72, *Di Pillo* κατά *Ἐπιτροπῆς* (1973) ECR 763, στήν σ. 770, ὅτι ἡ παράλειψη τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς νά συντάξει τήν ἔκθεση περί δοκιμασίας μερικούς μῆνες μετά τήν περίοδο δοκιμασίας, ἄν καί δύναται νά γεννήσει εὐθύνη τῆς Ἐπιτροπῆς, δέν ἔχει ὡς συνέπεια τήν ἀκυρότητα τῆς ἐκθέσεως.

Ἐλέχθη κατόπιν ὅτι ἡ ἀπόφαση περί ἀπολύσεως τοῦ Tither ἔπασχε, διότι ἐλήφθη εὐθύς ἀμέσως μετά τήν δευτέρα ἔκθεση, ὥστε ὁ τελευταῖος δέν ἠδυνήθη νά ὑποβάλει ἐγκαίρως τίς παρατηρήσεις του. Σύμφωνα μέ τήν ἄποψη αὐτή, «ἦταν ἄδικο νά ἐπιβληθεῖ μιά σύντομη καί αὐστηρή προθεσμία, ἤ μιά ὁποιαδήποτε προθεσμία, σέ ὑπάλληλο πού ἡ Ἐπιτροπή ἐγνώριζε ὅτι ἀπουσίαζε λόγω ἀσθενείας». Κατά τήν γνώμη μου, σέ παρομοία περίπτωση, στήν Ἐπιτροπή ἐναπόκειται νά παράσχει στόν ὑπάλληλο εὔλογη προθεσμία γιά νά ὑποβάλει τίς παρατηρήσεις του: βλ. ὑπόθεση 99/77 *D'Auria* κατά *Ἐπιτροπῆς* (1978) ECR 1267, στήν σ. 1274· ὑπόθεση 17/74 *Transocean Marine Paint Association* κατά *Ἐπιτροπῆς (1974)* ECR 1063, στήν σ. 1079. Τό ποιά περίοδος εἶναι ἐπαρκής πρέπει νά ἐξαρτᾶται ἀπό τίς περιστάσεις τῆς κάθε ὑποθέσεως. Στήν προκειμένη περίπτωση, ἡ Ἐπιτροπή ἐχορήγησε κατ' ἀρχάς στόν Tither δεκαπέντε ἡμέρες, ἀπό τῆς ἀποστολῆς τῆς δευτέρας ἐκθέσεως, γιά νά ὑποβάλει τίς παρατηρήσεις του: καί ἀργότερα,

ἀφοῦ ἐπληροφορήθη ὅτι ἡ ἔκθεση μέ τήν ἐπιστολή της ἐχρειάσθη ἕνδεκα ἡμέρες γιά νά φθάσει στήν Οὐαλλία, παρέτεινε ἀντιστοίχως τήν προθεσμία πρός ὑποβολήν τῶν παρατηρήσεών του. Ὁ Tither συνεβουλεύθη ἀργότερα δικηγόρους, οἱ ὁποῖοι ἐπεκοινώνησαν μέ τήν Ἐπιτροπή μέ τέλεξ καί οὐδέποτε ὑπεστήριξαν ὅτι ἡ προθεσμία ἦταν ἀνεπαρκής οὔτε ἐζήτησαν κάποια παράταση ἤ ὅτι ἡ ἀσθένεια τοῦ Tither ἦταν τέτοια, ὥστε νά τόν ἐμποδίζει νά τούς δώσει τίς κατάλληλες ὁδηγίες. Ἐάν οἱ δικηγόροι εἶχαν ζητήσει μία εὔλογη παράταση, ἐξηγώντας τούς λόγους γιά τούς ὁποίους τήν ἐχρειάζοντο, πιστεύω ὅτι θά τούς εἶχε χορηγηθεῖ. Ὑπό τίς περιστάσεις αὐτές, θά ἀπέρριπτα τόν ἰσχυρισμό ὅτι στόν Tither δέν ἐδόθη ἐπαρκής χρόνος πρός ὑποβολήν τῶν παρατηρήσεών του.

Ὑπεστηρίχθη κατόπιν ὅτι ἡ ἀπόφαση πού ἔθεσε σέ ἐφαρμογή τήν δευτέρα ἔκθεση ἔπασχε, διότι ἀνεφέρθη μόνο στά δυσμενῆ σχόλια τῆς πρώτης ἐκθέσεως καί ὄχι στά εὐνοϊκά. Ἡ ἀπόφαση ἔπρεπε νά εἶναι αἰτιολογημένη. Δέν εἶναι ὑποχρεωτικό νά ἐκθέτει ὅλα τά περί τοῦ ἀντιθέτου στοιχεῖα. Δέν χωρεῖ ἀμφιβολία ὅτι σέ ὁρισμένες περιπτώσεις πρέπει νά γίνεται στάθμιση. Δέν εἶμαι σέ θέση νά ὑποθέσω, στήν προκειμένη περίπτωση, ἀπό τό κείμενο τῆς ἀποφάσεως ὅτι δέν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψη εὐνοϊκά στοιχεῖα.

Βεβαίως, τό ζήτημα τῆς ἀπολύσεως ἤ μή ἑνός δοκίμου ὑπαλλήλου ἀνάγεται κατά μέγα μέρος στήν διακριτική εὐχέρεια τῆς ἀρμοδίας γιά τούς διορισμούς ἀρχῆς. Ὡστόσο τό Δικαστήριο δύναται κατά τήν γνώμη μου νά παρεμβαίνει ὅταν δέν ἔχει τηρηθεῖ ὁ κανονισμός ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, ὅταν παρεβιάσθη ἡ ἀρχή τῆς ἐπιεικείας, ὅταν ἡ ἀρμοδία ἀρχή ἐπλανήθη περί τό δίκαιο ἤ κατέληξε σέ συμπέρασμα πού δέν εἶναι αὐτό στό ὁποῖο θά ἠδύνατο νά καταλήξει μιά ἀρχή πού ἐνεργεῖ λογικά σύμφωνα μέ ὅλες τίς περιστάσεις. Τό ὅτι ἔγινε σύσταση γιά μονιμοποίηση (ἕνα μόνο μῆνα πρίν ἀπό τό προβλεπόμενο τέλος τῆς περιόδου δοκιμασίας καί ἐκοινοποιήθη στόν δόκιμο ὑπάλληλο) συνιστᾶ γεγονός πού πρέπει νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη κατά τήν ἐκτίμηση τῶν γεγονότων τά ὁποῖα ἀκολούθησαν.

Οἱ μομφές πού προσάπτει ἡ Ἐπιτροπή στόν Tither γιά τήν συμπεριφορά του κατά τήν περίοδο πού ἀκολούθησε τήν κοινοποίηση τῆς πρώτης ἐκθέσεως εἶναι κατ' οὐσίαν δύο εἰδῶν: πρῶτον, ἡ ἀπουσία του ἀπό τήν ἐργασία, ἡ ὁποία θεωρεῖται ἀδικαιολόγητη, καί, δεύτερον, οἱ σχέσεις του μέ τούς ἀνωτέρους του.

Ἡ πρώτη ἀπουσία πού τοῦ προσάπτει ἡ Ἐπιτροπή εἶναι ἡ μεταξύ 21ης καί 23ης Μαΐου, ὅταν τοῦ ἐδόθη ἄδεια γιά νά δυνηθεῖ νά ψηφίσει στίς τοπικές ἐκλογές. Ἐλέχθη ὅτι δέν ἐδικαιοῦτο τήν ἄδεια αὐτή. Ἐνδεχομένως νά μήν ἠδύνατο νά δικαιολογηθεῖ ὅτι εἶχε δικαίωμα γιά ὁλόκληρη τήν ἄδεια αὐτή. Γεγονός παραμένει ὅτι, καθώς φαίνεται, καλοπίστως ὑπέβαλε αἴτηση καί τοῦ ἐνεκρίθη. Ἐάν, ὅπως ὑποστηρίζει τώρα ἡ Ἐπιτροπή, ὁ Tither δέν ἐδικαιοῦτο τριῶν ἡμερῶν ἄδεια γιά τόν σκοπό αὐτό, παρά μόνο ἄδεια μιᾶς ἡμέρας, ἡ Ἐπιτροπή δύναται νά ἀφαιρέσει τίς ὑπόλοιπες δύο ἡμέρες ἀπό τίς ἡμέρες τῆς ἐτησίας ἀδείας πού δικαιοῦται ὁ Tither, ἀλλά κατά τήν γνώμη μου δέν δύναται νά στηριχθεῖ στήν ἀπουσία τοῦ Tither, κατά τήν διάρκεια τῶν δύο αὐτῶν ἡμερῶν, γιά νά δικαιολογήσει τήν ἀπόλυσή του.

Ἡ δευτέρα ἀπουσία πού πρέπει νά ἐξετασθεῖ εἶναι ἡ μεταξύ τῆς Δευτέρας, 28ης Μαΐου, καί Παρασκευῆς, 1ης Ἰουνίου, ἡ ὁποία ἦταν ἡ τελευταία ἐργάσιμη ἡμέρα πρό τῆς ὑποβολῆς πρός τήν Ἐπιτροπή τοῦ πρώτου ἰατρικοῦ πιστοποιητικοῦ, πρίν ἀπό τίς προσβαλλόμενες ἀποφάσεις. Ἕνας ὑπάλληλος ὁ ὁποῖος, λόγω ἀσθενείας, δέν δύναται νά ἐκπληρώσει τά καθήκοντά του, ὑποχρεοῦται 6εβαίως 6άσει τοῦ ἄρθρου 59 παράγραφος 1 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων νά εἰδοποιήσει τό ταχύτερο δυνατό τήν ὑπηρεσία του καί ἄν ἡ ἀπουσία του ὑπερβαίνει τίς τρεῖς ἡμέρες νά προσκομίσει ἰατρικό πιστοποιητικό. Δέν ὑπάρχει, ὅπως ὑπεδείχθη στό Δικαστήριο, εἰδική ὑποχρέωση νά σταλεῖ εἰδοποίηση μέ τέλεξ, ὅπως ὑποστηρίζει στήν δευτέρα ἔκθεσή του ὁ προϊστάμενος τοῦ τμήματος τοῦ Tither ἤ μέ τηλεγράφημα, ὅπως εἶπε ὁ Munro στόν Tither σύμφωνα μέ τό ὑπόμνημα τῆς καθ' ἧς.

Οἱ περιγραφές πού ἔγιναν πρός τό Δικαστήριο ὡς πρός τό περιεχόμενο τῶν τηλεφωνικῶν συνδιαλέξεων μεταξύ τοῦ Tither καί τοῦ Munro διαφέρουν τόσο πολύ, ὥστε εἶναι ἀδύνατο νά προσδιορισθεῖ μέ ἀκρίβεια ἡ ἡμερομηνία κατά τήν ὁποία ὁ πρῶτος ἀνέφερε γιά πρώτη φορά τήν ἀσθένειά του. Ἀλλά, καί ἡ περιγραφή τοῦ Munro ἀναφέρεται σέ ὑπόσχεση πού ἔδωσε τηλεφωνικῶς ὁ Tither τό 6ράδυ τῆς Πέμπτης, 31ης Μαΐου νά προσκομίσει ἰατρικά πιστοποιητικά καλύπτοντα τήν περίοδο ἀπό 28 Μαΐου μέχρι 1 Ἰουνίου. Φαίνεται ὅτι τό ἀργότερο κατά τήν τετάρτη ἡμέρα αὐτῆς τῆς περιόδου ἀπουσίας, ὁ Tither εἰδοποίησε τήν ὑπηρεσία του ὅτι δέν ἠδύνατο λόγω ἀσθενείας νά ἐργασθεῖ ἀπό τήν ἀρχή τῆς περιόδου αὐτῆς. Μέ δεδομένο τό γεγονός αὐτό, καθώς καί τόν ἰσχυρισμό ὅτι προσεπάθησε μέν νά ἐξηγήσει τήν ἀπουσία του στίς 28 Μαΐου, τό ἐπέτυχε δέ στίς 30 Μαΐου, δέν νομίζω ὅτι δύναται νά ὑποστηριχθεῖ ὅτι ὁ Tither παρέ6η τό ἄρθρο 59 παράγραφος 1. Ἀλλά κι ἄν τό παρέ6η, τό περιστατικό αὐτό πρέπει νά ἐξετασθεῖ ὑπό τό φῶς τῶν γεγονότων πού ἀκολούθησαν.

Στίς 6 Ἰουλίου, ὅταν συνετάγη καί ἡ δευτέρα ἔκθεση, ἡ Ἐπιτροπή εἶχε λά6ει δύο ἰατρικά πιστοποιητικά, πού ἐκάλυπταν τήν περίοδο ἀπό 4 Ἰουνίου μέχρι 6 Ἰουλίου. Τήν 1η Αὐγούστου, ὅταν ἐλήφθη ἡ ἀπόφαση ἀπολύσεως, ἐλήφθη καινούργιο ἰατρικό πιστοποιητικό πού ἔφερε ἡμερομηνία 6 Ἰουλίου. Κανένα ἀπό τά πιστοποιητικά αὐτά δέν ἀναφέρεται στήν ἀπόφαση ἀπολύσεως. Ἐλέχθη ἐπίσης στό Δικαστήριο ὅτι τό πρόσωπο πού ἔλαβε τήν ἀπόφαση ἀπολύσεως, καίτοι πιθανῶς ἐπληροφορήθη τήν λήψη καί τίς ἡμερομηνίες τῶν πιστοποιητικῶν καί «ὁτιδήποτε αὐτά ἐ6εβαίωναν ὡς ἐπιτρεπομένη ἀπουσία», δέν εἶδε τά πιστοποιητικά οὔτε τήν πραγματική διάγνωση.

Ἐάν ἡ φράση τῆς δευτέρας ἐκθέσεως «ἀδικαιολόγητες ἀπουσίες ἀπό τήν ἐργασία» θεωρεῖται ὅτι ἀναφέρεται σέ κάποια περίοδο μεταξύ τῆς 4ης Ἰουνίου καί τῆς 6ης Ἰουλίου, εἶναι ἀδικαιολόγητη. Δεδομένου ὅτι τά δύο ἰατρικά πιστοποιητικά ἀναφέρονται στήν ἔκθεση, θεωρῶ ὅτι δέν εἶναι ἔτσι, στήν περίπτωση πού ἡ μόνη περίοδος πού ἀπομένει κατά τήν φάση αὐτή εἶναι ἡ περίοδος μεταξύ 28ης Μαΐου καί 4ης Ἰουνίου. Δέν ἦταν φρόνιμο ἐκ μέρους τοῦ Tither νά μή ζητήσει ἰατρικό πιστοποιητικό πού νά καλύπτει τήν περίοδο αὐτή, πρίν ἀπό ἐκεῖνο τό ὁποῖο ἔλαβε μετά τήν ἀπόλυσή του. Ἐν ὄψει τῶν συζητήσεων πού ἔγιναν κατά τήν διάρκεια τῆς περιόδου αὐτῆς καί τῶν μεταγενεστέρων ἰατρικῶν πιστοποιητικῶν,- θεωρῶ ὅτι δέν εἶναι πάντως λογικό νά ἀπολυθεῖ λόγω τῆς ἀπουσίας του κατά τήν περίοδο αὐτή, καθ' ὅσον ἰδίως δέν ἐζητήθη ἀπό τόν Tither εἰδικά τό ἐάν ἠδύνατο νά λά6ει ἰατρικό πιστοποιητικό πού νά καλύπτει τήν περίοδο αὐτή.

Ἀπομένει, ἐπομένως, ὁ ἄλλος λόγος πού προβάλλεται ὑπέρ τῆς ἀποφάσεως περί ἀπολύσεως τοῦ Tither, δηλαδή ἡ συμπεριφορά του ἔναντι τῶν ἀνωτέρων του, ἡ ὁποία στήν δευτέρα ἔκθεση περί τῆς δοκιμασίας περιγράφεται ὡς «τό πρόβλημα ... τοῦ μή συνεργασίμου χαρακτῆρος του, πού τόν ὁδηγεῖ καμμιά φορά σέ περιφρονητική καί ἀπρεπή συμπεριφορά». Ἡ συμπεριφορά αὐτή λέγεται ὅτι ἐξεδηλώθη ὑπό τήν μορφή τῶν προφορικῶν καί γραπτῶν ἐπικοινωνιῶν μέ τόν Munro «σέ ὕφος ἀλαζονικῆς ἀναιδείας». Ὡστόσο, ἀκόμα καί ἡ ἐκδοχή πού δίδει ὁ Munro γία τίς συνομιλίες αὐτές δέν ἀποδίδει στόν Tither λόγια πού νά ἀνταποκρίνονται στήν περιγραφή αὐτή, στήν δευτέρα ἔκθεση περί τῆς δοκιμασίας. Καί βέβαια ὁ Tither δίδει μιά διαφορετική καί πολύ πιό εὐνοϊκή ἐκδοχή γιά τά ὅσα εἶπε. Γι' αὐτό τό λόγο, ἐζήτησα νά δῶ ὅλες τίς ἐπιστολές στίς ὁποῖες ἡ Ἐπιτροπή στηρίζει τούς ἰσχυρισμούς της. Τό Δικαστήριο ἔλαβε μόνο ἕνα ἀντίγραφο τῆς ἀπό 10 Ἰουνίου 1979 ἐπιστολῆς, τό ὁποῖο ὁ ἴδιος ὁ Tither ἐπεσύναψε στήν προσφυγή του. Τό πολύ πού δύναται νά λεχθεῖ, κατά τήν γνώμη μου, εἶναι ὅτι σέ ὁρισμένα σημεῖα ὁ τόνος του γίνεται ἐπιτακτικός, ἀλλά δέν εὑρῆκα τίποτα τό προσβλητικό καί, ἀκόμα λιγότερο, τό ὑπεροπτικό καί τό αὐθαδες. Ἡ ἴδια παρατήρηση δύναται νά γίνει καί γιά ὁρισμένα ἄλλα ἔγγραφα, τά ὁποῖα συνέταξε ὁ Tither καί τά ὁποῖα κατετέθησαν στό Δικαστήριο. Κανένα ἀπό αὐτά, κατά τήν γνώμη μου, δέν δύναται νά δικαιολογήσει τήν ἀπόλυσή του, ἐν ὄψει καί τῆς πρώτης ἐκθέσεως, ἡ ὁποία συνιστοῦσε τήν μονιμοποίησή του, παρά τίς μή ἱκανοποιητικές σχέσεις του μέ τούς ἄλλους στό τμῆμα.

Ἐπί πλέον, πρέπει νά ὑπομνησθεῖ ὅτι μεταξύ τῆς πρώτης ἐκθέσεως καί τῆς ἡμερομηνίας τῆς ἀπολύσεώς του ὁ Tither στήν πραγματικότητα εἰργάσθη μόνον πέντε ἡμέρες. Τό διάστημα αὐτό εἶναι πολύ βραχύ γιά τήν συναγωγή συμπερασμάτων ὡς πρός τήν ἀποδοθεῖσα σ' αὐτόν συμπεριφορά, ἐκτός ἄν αὐτή συσχετισθεῖ μέ τήν ἀπουσία του. Ἐφ' ὅσον δέν ὑπάρχουν συγκεκριμένα παραδείγματα μιᾶς τέτοιας συμπεριφορᾶς, μοῦ φαίνεται ὀρθό νά συγκεντρώσουμε τήν προσοχή μας στά σημεῖα πού ἀνέφερα ποηγουμένως. Κατά τήν γνώμη μου, ἡ ἀπόφαση τῆς Ἐπιτροπῆς, ἔχοντας ὑπ' ὄψη ὅλα τά περιστατικά πού ἀνεφέρθησαν στό Δικαστήριο, δέν συνιστᾶ ἀπόφαση στήν ὁποία δύναται νά καταλήξει λογικά μιά ἀρχή.

Νομίζω ὅτι ἐπί μιᾶς τέτοιας βάσεως ὁ Tither δύναται νά πετύχει τήν ἀκύρωση τῆς δευτέρας ἐκθέσεως, τῆς ἀποφάσεως περί ἀπολύσεως καί τῆς ἀπορρίψεως τῆς ἐνστάσεώς του. Στήν ὑπόθεση 24/79 *Oberthür* κατά *Ἐπιτροπῆς* (1980), ECR 1745, τό Δικαστήριο προσδιώρισε ὅτι εἶναι δυνατόν νά ὑπάρξουν περιστάσεις, ὑπό τίς ὁποῖες εἶναι περισσότερο ἐνδεδειγμένο νά περιορισθεῖ στήν χορήγηση ἀποζημιώσεως καί ὄχι νά ἀκυρώσει μιά πράξη, τῆς ὁποίας ἔχει διαπιστωθεῖ τό παρόνομο. Δέν νομίζω ὅτι αὐτό συμβαίνει στήν προκειμένη περίπτωση. Γιά τόν προσφεύγοντα σημασία ἔχει νά ἀκυρωθεῖ ἡ ἀπόφαση αὐτή, στήν προκειμένη δέ περίπτωση δέν δύνανται νά προκύψει ἀποτέλεσμα γενικοτέρας σημασίας, πράγμα πού θά ἠδύνατο νά συμβεῖ στήν ὑπόθεση *Oberthür*. Ἐξ ἄλλου, δέν νομίζω ὅτι ὁ Tither ἐξακολουθεῖ νά εἶναι ὑπάλληλος. Ἄν καί τό ζήτημα αὐτό ἀμφισβητεῖται, κατά τήν γνώμη μου, μετά τό τέλος τῆς περιόδου δοκιμασίας ἔπαυσε νά εἶναι ὑπάλληλος ἔστω κι ἄν δέν ἀπελύθη. Ἐάν ἀκυρωθεῖ ἡ ἀπόλυση δικαιοῦται ἀποζημιώσεως γιά τίς ζημίες πού ὑπέστη ἀπό τήν παράλειψη μονιμοποιήσεώς του. Δέν ἐμονιμοποιήθη γιά τόν μόνο λόγο ὅτι ἡ Ἐπιτροπή κατέληξε σέ ἕνα συμπέρασμα στό ὁποῖο δέν θά ἔπρεπε λογικά νά εἶχε

καταλήξει, ὅσον ἀφορᾶ τίς ἀπουσίες του καί τήν συμπεριφορά του.

Ὡς ἀποζημίωση δέν δικαιοῦται νά λάβει τόν μισθό πού ζητεῖ, ἀλλά «δικαιοῦται νά λάβει ἀποζημίωση γιά τήν πραγματική ζημία πού ὑπέστη λόγω τοῦ ὅτι ἐστερήθη τόν μισθό του». (Ὑπόθεση 58/75 *Sergy* κατά *Ἐπιτροπῆς* (1976) ECR 1139, στήν σ. 1153).

Κατ' ἀρχήν τό ποσό αὐτό ἀντιστοιχεῖ πρῶτον στήν διαφορά μεταξύ τῶν καθαρῶν ἀποδοχῶν, τίς ὁποῖες θά ἐδικαιοῦτο ἐάν εἶχε προσληφθεῖ ἀπό τήν Ἐπιτροπή ἀπό τήν ἡμέρα τῆς ἀπολύσεώς του μέχρι τήν ἡμερομηνία τῆς ἀποφάσεως καί τῶν καθαρῶν ἐσόδων πού ἐπραγματοποίησε κατά τήν ἴδια περίοδο, κατά τήν ὁποία προσελήφθη σέ κάποια ἄλλη θέση ἤ πού θά ἠδύνατο νά πραγματοποιήσει, ἐάν προέβαινε στίς εὔλογες ἐνέργειες πρός εὕρεση κατάλληλης ἐργασίας. Κατά τήν γνώμη μου, πρέπει ἐπίσης νά ἀφαιρεθοῦν τά ἔσοδα (ἄν ὑπάρχουν) ἀπό ἐπιδόματα ἀνεργίας ἤ ἄλλα ἐπιδόματα κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, τά ὁποῖα τοῦ κατεβλήθησαν λόγω τῆς ἀνεργίας του. Οἱ καθαρές ἀποδοχές πού πρέπει νά ληφθοῦν ὑπ' ὄψη γιά τόν σκοπό αὐτό δέν πρέπει νά περιλαμβάνουν, κατά τήν γνώμη μου, τήν ἀποζημίωση ἀποδημίας πού θά προσετίθετο στόν μισθό τοῦ Tither, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 60 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως. Τό ποσό αὐτό χορηγεῖται πρός κάλυψη τῶν πραγματικῶν ἐξόδων στά ὁποῖα πιθανολογεῖται ὅτι ὑποβάλλεται ἕνας ὑπάλληλος πού ζεῖ μακριά ἀπό τό σπίτι του. Βλέπετε σχόλια τοῦ δικαστοῦ Donner: CP 27. 6. 62 καί Louis Peters, «L'impôt communautaire sur la rémunération des fonctionnaires et agents des Communautés européennes», 1968 (3) Revue internationale des sciences administratives 256, στήν σ. 260. Κατά τόν κρίσιμο χρόνο, ὁ Tither δέν ἔζησε μακριά ἀπό τό σπίτι του καί ἐπομένως δέν ὑπεβλήθη σέ τέτοια ἔξοδα.

Δεύτερον, νομίζω ὅτι δικαιοῦται, παρά τήν δυσκολία ὑπολογισμοῦ της, ἀποζημιώσεως γιά διαφυγόντα κέρδη. Αὐτό συνεπάγεται ὑπολογισμό τοῦ χρόνου κατά τόν ὁποῖο θά ἠδύνατο νά ἐργασθεῖ καί τήν δυνατότητα νομίμου ἀπολύσεώς του. Πρέπει νά ληφθοῦν ὑπ' ὄψη τόσοι ἀστάθμητοι παράγοντες, ὥστε νομίζω ὅτι τό ποσό πρέπει, ἐν πάση περιπτώσει, νά περιορισθεῖ σέ περίοδο δέκα ἐτῶν τό πολύ. Ὁ ἴδιος ὁ Tither περιορίζει τήν ἀξίωσή του σέ 500 000 βελγικά φράγκα.

Ζητεῖ ἐπίσης ἀποζημίωση γιά τά ἔξοδα στά ὁποῖα ὑπεβλήθη λόγω τῆς ἀπολύσεώς του. Ὡστόσο, δέν ἔχει προσκομίσει καμμία ἀπόδειξη γιά νά στηρίξει ὁποιαδήποτε ἀπό τίς ἀξιώσεις του γιά ἔξοδα. Ἐνδέχεται κάλιστα νά ὑπεχρεώθη νά πληρώσει ἕνα ποσό ὡς ἀποζημίωση γιά τήν καταγγελία τῆς συμβάσεως μισθώσεώς του στίς Βρυξέλλες. Δέν ὑπάρχει ὅμως καμμία ἀπόδειξη περί τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ ἤ γιά τίς ἄλλες ἀξιώσεις.

Δέν νομίζω ὅτι τό Δικαστήριο δύναται νά ἐγκρίνει ὁποιοδήποτε ἀπό αὐτά τά κονδύλια. Θεωρῶ ὅτι, γιά τό ζήτημα τῆς ἀποζημιώσεως, ἡ καλύτερη ὁδός εἶναι νά ἀφεθοῦν οἱ δύο διάδικοι νά ἐπιδιώξουν μόνοι τους μιά συμφωνία. Ἐάν δέν δυνηθοῦν νά τό πράξουν, πρέπει ἐλευθέρως νά ζητήσουν ἀπό τό Δικαστήριο νά ἀποφανθεῖ ἐπί τοῦ ζητήματος αὐτοῦ.

Ὁ Tither ζητεῖ ἐπίσης ἕνα σημαντικό ποσό ὡς ἀποζημίωση γιά ἠθική βλάβη καί τήν ἀγωνία πού ἰσχυρίζεται ὅτι τοῦ προεκάλεσαν οἱ παράνομες πράξεις τῆς Ἐπιτροπῆς. Τό αἴτημα αὐτό δέν συνοδεύεται ἀπό καμμιά ἄλλη λεπτομέρεια καί νομίζω ὅτι ἐν πάση περιπτώσει πρέπει νά ἀπορριφθεῖ.

Ὁ Tither ζητεῖ ἀκόμα τόκους ἐπί τῶν καθυστερουμένων μισθῶν καί ἐπιδομάτων ἀπό τήν ἡμερομηνία κατά τήν ὁποία ἡ κάθε πληρωμή κατέστη ἀπαιτητή. Κατά τήν γνώμη μου, δικαιοῦται νά λάβει τόκους, ὄχι ὅμως ἀπό τήν ἡμερομηνία κατά τήν ὁποία ὁ μισθός ἔπρεπε νά καταβληθεῖ. Ὅπως ἀπεφάνθη τό Δικαστήριο στήν ὑπόθεση 156/80 *Morbelli* κατά *Ἐπιτροπῆς*, τῆς 7ης Μαΐου 1981, (ἡ ὁποία δέν ἔχει ἀκόμα δημοσιευθεῖ στήν Συλλογή), τόκοι ὑπερημερίας καταβάλλονται μόνο σέ περίπτωση παρανόμου καί ὑπαιτίου καθυστερήσεως ἐκ μέρους τῆς Ἐπιτροπῆς. Ἡ παράλειψη τῆς Ἐπιτροπῆς νά καταβάλει τά ποσά πού ἀξιώνει ὁ προσφεύγων δέν δύναται νά θεωρηθεῖ ὡς παράνομος καί ὑπαίτιος μέχρι τήν 9η Ὀκτωβρίου 1979, ἡμερομηνία κατά τήν ὁποία ἐπρωτοκολλήθη ἡ ἔνστασή του στήν Ἐπιτροπή. Στήν ὑπόθεση 114/77, *Jacquemart* κατά *Ἐπιτροπῆς* (1978), ECR 1967 στήν σ. 1709, τό Δικαστήριο διευκρίνισε ὅτι ἡ περίοδος γιά τήν καταβολή τόκων ὑπερημερίας ἄρχεται ἀπό τήν ἡμερομηνία ὑποβολῆς τῆς ἐνστάσεως. Κατά τήν γνώμη μου, βάσει τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς, πρέπει νά καταβληθοῦν τόκοι ἀπό τήν ἡμερομηνία αὐτή ἕως τήν ἡμερομηνία καταβολῆς.

Ὁ Tither, σέ ἄλλο σημεῖο, ζητεῖ 10 % ὡς εὔλογο ἐπιτόκιο γιά τόν ὑπολογισμό τῶν τόκων ὑπερημερίας. Τό Δικαστήριο σέ πολλές περιπτώσεις ἐνέκρινε ὡς εὔλογο ἐπιτόκιο τό 8 %. Ἀναφέρομαι στίς ὑποθέσεις 40/79 *Mrs P.* κατά Ἐπιτροπῆς, καί στήν ὑπόθεση 785/79 *Pizziolo* κατά *Ἐπιτροπῆς* καί στίς προτάσεις τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως Warner, οἱ ὁποῖες ἀνεπτύχθησαν στίς 26 Φεβρουαρίου 1981 (καί δέν ἔχουν ἐπίσης ἀκόμα δημοσιευθεῖ στήν Συλλογή). Τό ἐπιτόκιο αὐτό ἐνδέχεται νά μεταβληθεῖ κάποια ἡμέρα, σύμφωνα μέ τίς μεταβολές τῶν ἐπιτοκίων, ἀλλά γιά τήν προκειμένη περίπτωση μοῦ φαίνεται εὔλογο.

Ὁ Tither ζητεῖ τέλος τά δικαστικά του ἔξοδα. Νομίζω ὅτι δικαιοῦται νά λάβει τά δικαστικά τοῦ ἔξοδα ἀπό τήν Ἐπιτροπή. Θεωρῶ ὅτι ἡ ἐνδεδειγμένη ἐνέργεια εἶναι νά ἐπιστρέψει ἡ Ἐπιτροπή στό ταμεῖο τοῦ Δικαστηρίου τό ποσό πού ἐχορηγήθη εἰς τόν Tither ἀπό τό Δικαστήριο ὡς εὐεργέτημα πενίας, σύμφωνα μέ τήν ἀπόφαση τοῦ Δικαστηρίου τῆς 2ας Ὀκτωβρίου 1980. Τά ἐνδεχόμενα ἄλλα ἔξοδά του πρέπει νά ὑπολογισθοῦν καί νά καταβληθοῦν ἀπό τήν Ἐπιτροπή. Δέν πρέπει δέ νά καταβληθεῖ ὁποιοδήποτε ἄλλο ποσό ὡς εὐεργέτημα πενίας σύμφωνα μέ τήν ἀπόφαση τοῦ Δικαστηρίου.

Κατά συνέπεια, εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι τό Δικαστήριο πρέπει νά ἀποφανθεῖ ὅτι:

1) ἀκυρώνεται ἡ ἔκθεση τῆς 6ης Ἰουλίου 1979 τῆς Ἐπιτροπῆς μέ τήν ὁποία συνιστᾶται ἡ ἀπόλυση τοῦ προσφεύγοντος καί ἡ ἀπόφασή της τῆς 1ης Αὐγούστου 1979 περί ἀπολύσεως τοῦ προσφεύγοντος, καθώς καί ἡ ἀπόφασή της τῆς 24ης Ἀπριλίου 1980 περί ἀπορρίψεως τῆς ἐνστάσεως τοῦ προσφεύγοντος κατά τῆς συντάξεως τῆς ἐκθέσεως αὐτῆς καί κατά τῆς ἀποφάσεως τῆς 1ης Αὐγούστου 1979·

2) ἡ Ἐπιτροπή ὑποχρεοῦται νά καταβάλει στόν προσφεύγοντα

   α) ἀποζημίωση ἴση μέ τίς καθαρές ἀποδοχές, χωρίς τήν ἀποζημίωση ἀποδημίας, τίς ὁποῖες θά ἐδικαιοῦτο ἐάν εἶχε προσληφθεῖ ἀπό τήν Ἐπιτροπή,

ἀπό τήν ἡμέρα τῆς ἀπολύσεώς του ἕως τήν ἡμέρα τῆς ἀποφάσεως, μειωμένη κατά τά εἰσοδήματα πού αὐτός ἐπραγματοποίησε ἀπό κάποια ἄλλη ἐργασία ἤ ἀπό τήν ἐργασία πού λογικά θά ἠδύνατο νά εἶχε βρεῖ ἤ κατά τά ἐπιδόματα ἀνεργίας ἤ κατά ἄλλα ἐπιδόματα τά ὁποῖα τοῦ κατεβλήθησαν κατά τήν περίοδο τῆς ἀνεργίας του, μειωμένη, ἐπίσης, κατά τό ποσό πού κατεβλήθη στόν προσφεύγοντα ἀπό τήν Ἐπιτροπή ὡς ἀποζημίωση γιά τήν ἀπόλυσή του·

β) ἀποζημίωση γιά τήν ἀπώλεια μελλοντικῶν εἰσοδημάτων·

γ) ἀποζημίωση γιά τά ἔξοδα στά ὁποῖα ὑπεβλήθη λόγω τῆς παραλείψεως νά μονιμοποιηθεῖ στήν θέση του·

δ) τόκους ἐπί τοῦ ποσοῦ πού ἀναφέρεται ἀνωτέρω ὑπό στοιχ. α) πρός 8 % ἀπό 9ης Ὀκτωβρίου 1979 μέχρις ἐξοφλήσεως καί

ε) τά δικαστικά ἔξοδα, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 69 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας·

3) ἡ ὑπόθεση παραπέμπεται στούς διαδίκους γιά νά συμφωνήσουν, εἰ δυνατόν, ἐπί τῆς ἀποζημιώσεως, σέ περίπτωση δέ διαφωνίας θά ἐπανέλθει ἐκ νέου στό Δικαστήριο·

4) ἡ Ἐπιτροπή ὑποχρεοῦται νά καταβάλει μέν στό ταμεῖο τοῦ Δικαστηρίου ποσό ἴσο πρός τά ποσά τά ὁποῖα κατεβλήθησαν στόν Tither ὡς εὐεργέτημα πενίας, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 76 παράγραφος 5 ἐδάφιο 2 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας, νά καταβάλει δέ στόν Tither τά λοιπά δικαστικά ἔξοδα στά ὁποῖα ὑπεβλήθη· καί

5) στόν Tither οὐδέν ἄλλο ποσό καταβάλλεται ὡς εὐεργέτημα πενίας, σύμφωνα μέ τήν ἀπόφαση τοῦ Δικαστηρίου τῆς 2ας Ὀκτωβρίου 1980.